

Udtalelser har jeg ikke meget Haab om, at mine Ord vil virke —, fraraade, at dette Lovforslag ophøjes til Lov ud over, som sagt, at dets § 1 kan bruges til en Skærping af Paragraffen i vor Straffelov om Dyrplageri. Hvis der foregaar en virkelig Mishandling af Dyr, skal det paatales og straffes i højeste Grad. Jeg er ikke enig med det ærede Medlem for Viborg Amts 1ste Valgkreds (Hans Nielsen), naar han sagde, at Bøderne er for store. Det er de ikke. Der, hvor der virkelig foregaar Mishandling af Dyr, kan Bøderne efter min Mening ikke være for store, for det skal man værne de værgeløse Dyr imod. Men man skal ikke skaffe Landbefolkningen en hel Del overflødig Polititilsyn og en hel Del urimelige Lovparagraffer og dermed følgende Bekostning, naar dette ikke bevirker andet end Ulemper uden at ramme det, man egentlig vil ramme. Det, man egentlig vil, er efter min Mening at værne værgeløse Dyr.

Jeg skal endnu kun nævne en Ting, som dette Lovforslag tager Sigte paa, og det er, at et sygt eller tilskadekommet Dyr kan slaas ned paa Politiets Foranstaltning. Nu er det imidlertid saaledes — og det er godt, at det er blevet saaledes —, at ikke alene de større, men ogsaa de smaa Landbrugere har deres Kreaturer forsikrede, og hvorledes tror man, det vil gaa med en saadan Forsikring, dersom et Dyr kan slaas ned paa Politiets Foranstaltning? Lad os tænke os — en Del af de Herrer kender det sikkert —, at en Husmands Hest, enten den er lille eller stor, bliver overfaldet af en voldsom Kolik og Politimanden kommer — det er sikkert en for Dyret overordentlig smertefuld Lidelse, der her er Tale om, og det kan godt se ud, som om Sygdommen vil dræbe Dyret —, og han bestemmer, at Dyret skal slaas ned, og det bliver slaat ned — dersom man vil værne Dyret mod Smerte, maa man jo gøre det —, men tror man saa, at Forsikringssselskabet vil betale nogen som helst Erstatning? Nej, saa vist vil det ikke. Hvis man altsaa vil gøre Lovforslaget saa omfattende, som det her foreslaas, maa man, saa vidt jeg kan se, have en Bestemmelse om, at et Dyr, der slaas ned paa offentlig Foranstaltning, maa det offentlige give Erstatning for. Det er ikke mere end rimeligt. Det sker, naar et Dyr slaas ned paa Grund af smitsom Sygdom, ikke fordi det drejer sig om en smitsom Sygdom, men fordi Ejeren ikke kan taale at bære Tabet. I det hele forekommer dette Lovforslag mig at være af overordentlig stor økonomisk Rækkevidde overfor Landbrugerne, ikke mindst de smaa,

og derfor vil jeg saa indtrængende som muligt henstille, at man nøjes med at forme § 1 saaledes, at den giver Dyrene den nødvendige Beskyttelse mod Mishandling. Hvis man ikke indskrænker sig hertil, vil man komme ind i et stort økonomisk Spørgsmaal. Bestemmer man: Vi lader paa Politiets Foranstaltning Dyret slaas ned, hvis det er sygt eller tilskadekommet, maa man skaffe Udvej til at give Erstatning derfor, thi selv om den enkelte store Jordbruger kan bære Tabet ved, at der gaar et Dyr i Vasken, vil det i de fleste Tilfælde ruinere den lille Jordbruger, hvis han skal undvære sin Ko eller sin Hest. Dette kan Landbruget ikke være tjent med, og derfor vil jeg henstille, at det eventuelle Udvalg tager de Forhold, jeg her har fremdraget, under den nøjeste Overvejelse.

J. H. Jensen: Naar den sidste ærede Taler (N. C. Jensen) i Begyndelsen af sit Foredrag udtalte, at han troede, at Dyrene fik en bedre Behandling nu end forher, har han sikkert Ret; i det store og hele tror jeg, at Behandlingen af Dyr er betydeligt mere human end for nogle Menneskealdrer siden. Men naar det ærede Medlem deraf drog den Slutning, at saa var en Lovgivning unødvendig paa dette Omraade, er jeg ikke enig med ham. Neppes nogen vil bestride, at Behandlingen af vore Medmennesker er blevet betydelig forbedret gennem den sidste Menneskealder, og at der er gennemført vigtige Foranstaltninger af Hensyn til dem, der lever paa Livets Skyggeside, men desuagtet laver vi næsten hvert Aar Love paa det sociale Omraade for at forbedre disse Menneskers Kaar, og vi gør ret deri. Det samme gælder med Hensyn til Dyrene. Selv om Dyrene i det store og hele faar en mere human Behandling nu, er der dog en Del Mennesker, som ikke giver Dyrene den Behandling, de bør have, enten fordi disse Mennesker ikke har Sind og Hjerte dertil, eller fordi de ikke forstaar det, og det er for dem, der skal lovgives. Men vi skal lovgive paa en saadan Maade, at vi ikke i Almindelighed lægger snærende Baand paa Befolkningen, thi saa er Loven forfejlet. Jeg vil ikke være med til at lave en Lov, om hvilken Befolkningen med Rette kan sige, at der lægges unødvendige Byrder paa den i Retning af Polititilsyn og Politiefterstræbelser, uden at det er til Nytte for Dyrene. Vi skal søge at beskytte Dyrene, men paa en saadan Maade, at det med Sandhed kan siges, at for dem, som behandler Dyrene, som de skal behandles, er Loven ikke til Ulempe.